

Silo

A HUMANISTA MOZGALOM 30. ÉVFORDULÓJÁN

PUNTA DE VACAS, ARGENTÍNA, 1999. MÁJUS 4.

Dr. Salvatore Puledda köszöntője, Silo beszéde előtt:

Szeretném hivatalosan felavatni ezt a vonatkozási pontot, ezt a Monolitot, ami jelzi azt a helyet, ahol Silo először mutatta be a tanait 30 évvel ezelőtt; - ezzel a mérföldkövel indult útjára az a cselekvési- és eszmeáramlat, ami szerte a világon terjed. Nagyon köszönöm mindenkinek!

Kedves Barátaim!

Újra itt vagyunk! Itt ma együtt ünneplünk néhány barátunkkal, akik velünk vannak, a tevékenységünk kezdete óta és másokkal is, akik nem régen csatlakoztak hozzánk, hogy velünk tartsanak egy olyan világ emberivé tételének nehéz munkájában, amely ellentétes irányba halad a törekvéseinkkel, és napról napra embertelenebbé válik.

Először is, tekintettel azokra, akik nem ismerik tevékenységeink és javaslataink gyökereit, helyénvalónak érezzük, hogy kifejtsünk néhány leegyszerűsített gondolatot, melyek képet adnak azokról a körülményekről, melyekből ez a gondolati és cselekvési áramlat kiemelkedett, és amely elsőként harminc évvel ezelőtt ugyanezen az elhagyatott helyen került bemutatásra a nyilvánosság előtt.

A 60-as években jártunk. A második világháború barbársága már régen véget ért, és a világ egyes pontjain a gazdasági újjáépítés és a társadalmi újrászervezés folyamata zajlott... mégis, a háborús konfliktusok folytatódtak, az éhezés és az egyenlőtlenség óriási méreteket öltött, és a tömegpusztító képesség korlátlanul növekedett. A világ kétpólusúvá vált, és mindkét pólus úgy hitte, hogy a fegyverkezési verseny szükséges ahhoz, hogy elkerülhető legyen az ellenfél agressziója... Így, a bolygó megosztott két olyan ideológia között, melyek alkalmasak voltak arra, hogy a hatalom eszközéül szolgáljanak, de arra nem, hogy megértsék az adott történelmi pillanatot, és még kevésbé értették azt a folyamatot, ami felé sodródtak. A civilizáció válsága, ami ebben a korszakban kezdett megmutatkozni, nem volt új jelenség, inkább egyszerű folytatása és súlyosbodása ugyanazoknak a tényezőknél, melyek a korábbi szörnyűségek és világkatasztrófák bekövetkezéséhez vezettek. Az általános nyugtalanság ezen légkörben tűntek fel a 60-as évek ifjúsági mozgalmi, közöttük egy kis csoport, amely erről a vidékről kiindulva kiterjedt a világ távoli pontjaira. Ez a csoport nem fejezhette ki magát szabadon, mivel ekkor már kezdtek megjelenni a diktatúrák, és amikor a kis csoport tagjainak erőteljes tevékenysége nyomán szükségessé vált, hogy javaslataikat szélesebb körben tegyék ismertté, egy olyan konfliktus robbant ki, mely sok fiatal későbbi bebörtönzéséhez és száműzéséhez vezetett. Róluk szeretnénk megemlékezni most: bátor chilei és argentin fiatalokról, akik végül - száműzetésben - felépítették ezt, az akkor születőben lévő mozgalmat. Szeretnénk külön megemlékezni azokról az első spanyol, olasz és amerikai tagokról is, akik szolidárisan befogadták a száműzötteket. Ma sokan jelen vannak ezek közül a régi barátok közül, akiket temérdek közös tapasztalat köt össze... Legmelegebb üdvözetünket küldjük mindnyájuknak.

De folytassuk a történetet. A 70-es években kezdett kialakulni „A közösség az emberi fejlődésért” nevű szociális és kulturális szervezet, melyet pár évvel később az ENSZ is elismert. Ebben az időben születtek meg a tanítások pontosabb paraméterei, és körvonalazódnak kezdtek a jellemzői ennek az újfajta mozgalomnak, melyet már nem lehetett összetéveszteni más spontán csoportokkal, melyek ekkor már a hanyatlás és a felbomlás szakaszába értek. A Közösség az emberi fejlődésért (az a szervezet, aminek emblémája egy háromszög egy körben) megalakulásával számos klub, kulturális csoport, társadalmi, szomszédsági és civil szerveződés kezdett megjelenni. Így kezdett fokozatosan kialakulni ez a Humanista Mozgalom, és mindmáig különböző megnyilvánulásokon keresztül terjeszkedik, a karibi országokban és Afrikában beindított írás-olvasást oktató kampányoktól a közegészségügyi munkáig, melyben orvosok, természetgyógyászok és önkéntesek dolgoznak, sok akadállyal küszködve ugyan, de fantasztikus szellemben, a világ különféle pontjain. Ez a Humanista Mozgalom, melynek társadalmi és kulturális tevékenységei annyira változatosak, politikai pártokat is létrehozott a 80-as évektől kezdődően. A 90-es évekre a mozgalom már eléri fogalmi érettségét, és magát Egyetemes Humanizmusként vagy Új Humanizmusként határozza meg, ami alapvetően különbözik a régi humanizmusoktól, melyekhez nem fűzi sem eredetbeli, sem ideológiai kapcsolat. Most, 1999-ben pedig már a mozgalom készen áll, hogy átfogó

kiértékelést készítsen arról, hogy mit tett az első lépések óta, és igyekszik meghatározni stratégiáját a következő évszázadra.

Bemutató történetünk befejezésekképp elmondhatjuk, hogy ezt a mozgalmat nem egy behatárolt politikai akció, nem is egy társadalmi akció vagy kulturális tevékenység határozza meg, hanem egy ötletrendszer és egy viselkedési mód.

A végsőig leegyszerűsítve ennek a mozgalomnak a legáltalánosabb javaslatait, azt mondhatjuk, hogy először is az emberi lényt tekinti központi értéknek, azaz semmi sem állhat az ember felett, és egyik emberi lény sem állhat a másik felett. Másodszor: hirdeti minden ember egyenlőségét, ezért azon dolgozik, hogy túlhaladjon a törvény előtti egyenlőség formalitásán, egy olyan világ felé, ahol mindenki számára biztosítottak az egyenlő lehetőségek. Harmadszor: elismeri a személyes és kulturális sokszínűséget, és így kihangsúlyozza minden nép jellegzetességeit, elítélve mindenféle megkülönböztetést, mely gazdasági, faji, etnikai és kulturális különbözőségekből ered. Negyedszer: támogatja az összes olyan irányzatot, mely a tudás fejlődését segíti elő, a gondolatra ráerőltetett korlátokon túlra, mely korlátok olyan elfogadott előítéleteken alapulnak, mint az abszolút és megváltoztathatatlan igazság. Ötödször: hirdeti a gondolatok és hitek szabadságát, és végül visszautasítja az erőszak minden formáját, tudva azt, hogy a fizikai erőszak nem az egyetlen formája az erőszaknak, hanem létezik gazdasági erőszak, faji erőszak, vallási erőszak, erkölcsi és lelki erőszak is, melyek mindennapos példák és a bolygó minden régiójában jelen vannak.

Ezek a javaslatok - az emberi lény központi értéként való elfogadása, mindenki számára egyenlő feltételek biztosítása, a sokszínűség elismerése és a megkülönböztetés visszautasítása, a gondolat szabadságának elősegítése, és a harc az erőszak minden formája ellen jellemzik legáltalánosabban gondolatainkat és cselekedeteinket. Ugyanakkor ezek a javaslatok egy életstílusban nyilvánulnak meg, és a legfelsőbb erkölcsi értékhez való kötődésben, amit a következő szavakkal fejezhetünk ki: „Bánj úgy másokkal, ahogy szeretnéd, hogy veled bánjanak!”

Végül, ki kell hangsúlyoznunk, hogy ennek a hozzáállásnak a következménye az, hogy a társadalom minden területén részt veszünk annak érdekében, hogy megvalósítsuk a már említett javaslatokat. Részt venni a kultúra, a társadalom és a politika területein, a tőlünk telhető legnagyobb energiával és kitartással nem pusztán a mozgalom egy javaslata, hanem ezen kritikus kor szükséglete, amelyben élünk. Mondhatjuk, hogy minden egy végtelen hatalommal rendelkező és erőszakos rendszer kezében van, és hogy a siker a korrupciónak és a hozzá nem értőknek, de ahelyett, hogy ez a tény arra vezetne bennünket, hogy elfogadjuk megalázott és alárendelt szerepünket, alapvető mozgatórugóvá kell, alakuljon, ösztönözve, hogy megváltoztassuk a közügyek jelenlegi állapotát.

Másrésről kihangsúlyozzuk a személyes dimenziót, és a személyek közöttit is, mely bár nem választható el a társadalmi környezettől, létezésünk magvát alkotja. A személyek közötti kapcsolatok mára a végletekig megromlottak és az érzéketlen erőszak növekedését jelzik, amelyben a „te” és a „mi” eltűnőben van, és amelyben az egyén az elszigetelődéséből és szédült zavarodottságából nem talál kiutat. Ezzel kapcsolatban újra meg kell erősítenünk, hogy minden emberi lénynek joga van kérdezni az élet értelméről, a szeretetről, a barátságról... mindarról, ami költészet és nagyság az emberi létezésben, és amit egy ostoba és materialista kultúra megpróbál lealacsonyítani, mindent a hamis értékek és a szétesés felé sodorva.

Ebben a helyzetben, amelyben élünk, egy antihumanista kultúra átmeneti győzelmét fedezzük fel, és kijelentjük a bukását azon ideáljainknak, melyek nem tudtak megvalósulni. De a ma győztesének nincs biztosítva a jövője, mert egy új szellemiség kezd kifejeződni szerte a világon: ez nem a babona szellemisége, nem is az intolerancia szellemisége, nem a dogma szellemisége, nem is a vallási erőszak szellemisége, nem az ódon táblák vagy idejétmúlt értékek súlyos szellemisége; ez egy olyan szellemiség, mely felébredt mély álmából, hogy az emberi lényeket újra táplálja a legjobb törekvésekben.

Ha ma ki kell jelentenünk bukásunkat, azt is ki kell hirdetnünk, hogy egy új civilizáció van születőben, az első világméretű civilizáció az emberiség történelmében. És ezért az a válság, mely most folytatódik vagy amely a közeljövőben fog elérkezni, azt fogja szolgálni, minden nyomorúsága és szerencsétlensége ellenére, hogy áthaladjunk az emberiség ezen történelem előtti, utolsó korszakán... és mindenki el fogja dönteni, hogy követi ezt a változást vagy sem, és mindenki felismeri majd, hogy keresi vagy sem az élete mély átalakítását.

Ezen a 30 éves évfordulón szeretném a legmelegebb üdvözlétemet küldeni a többszázezer barátunknak szerte a világon és ugyanakkor barátian köszönteni mindazokat, akik ma itt vannak velünk.

Békét, erőt és örömet mindenkinek!